

Hundredé Mennesker fulgte interesseret Slagets Gang i Beværtningen og den efterfølgende Transport“. Tror nu nogen af de ærede Medlemmer, at Betjente under en saadan Kamp kan holde sig et Reglement efterretteligt, eller om de ikke, naar de skal overmande Suppevisken, er nødte til at anvende den Metode, som ligger nærmest for Haanden, og bruge de Kræfter, de har, paa den bedste og mest praktiske Maade?

Og hvad Straffeanstalterne angaar, saa passerede der for nogen Tid siden i en norsk Straffeanstalt følgende: Anstaltens Inspektør havde givet Ordre til, at en Fange, som han havde Mistanke til, skulde visiteres paa sin Person. Dette modsatte Fangen sig, og Visitationen maatte da gennemføres med Magt. Der maatte da efterhaanden fire Betjente til for at overmande ham, og af disse stak Fangen den ene ihjel med en Kniv, som han benyttede til sit Arbejde, og som han havde set Lejlighed til at gemme paa sig, og han tilredte endda de tre andre Betjente saaledes, at de i lang Tid var utjenstdygtige. Det er saadanne Situationer, Fængselsbetjente staar overfor. Hvad skal de da gøre? De maa selvfølgelig gøre, hvad de kan, for at overvælde og overmande de voldsomme Fanger, som sikkert vil gøre al den Fortræd, de kan.

Naar man her i tre Tilfælde har anvendt den Metode at kværke Fangen i Inspektørens Tilstedeværelse og efter hans Ordre, saa er det sket paa en Maade, som aldeles ikke var farlig for Fangen, og det har været en Overmandelsesmaade, som var praktisk og hurtigt virkende, og som man ikke paa nogen Maade kan bebrejde dem, at de har anvendt i de paagældende Tilfælde.

At det ikke i vore Fængsler taales, at der anvendes Voldsomhed og Brutalitet uden Grund, kan bl. a. ses deraf, at Psykiatrikeren Dr. med. Schrøder, hvis Doktordisputats handler om Fængselspsykoser, og som senere har udgivet et Værk, der hedder „Psykiatriske Undersøgelser af Mandfanger i Danmarks Straffeanstalter“, skriver, at de Raserianfald, som er ret almindelige i Udlandets Fængsler, og som Tyskerne kalder „Zuchthausknall“, er meget sjældne herhjemme. Som Grund her til anfører han: „Hvad jeg mere og mere er blevet overbevist om, er, at Ledelsen i de danske Fængsler uden at være eftergivende, hvilket oven i Købet mere vilde bidrage til at fremkalde slige Anfald end

til at forebygge dem, er forstaaende og human overfor Fangerne, saaledes at de faar Fornemmelsen af, at man bestræber sig for at gøre det mest mulige for dem, og at de altid behandles efter virkelige Motiver og ikke blot efter en „tarifmæssig“ Fremgangsmaade“. Se, det er en paa indgaaende Kendskab til vore Fængselsforhold støttet Dom. Den tillægger jeg mere Betydning end de Paastande, som er fremsatte af Personer, der aldrig har sat deres Fod i et dansk Fængsel.

Mindretallet omtaler i Betænkningen et andet Tilfælde af Overgreb. Det angaar en Fange, som er optraadt uartigt overfor nogle Betjente, som indmeldte ham til Inspektøren. Denne konfererede med Fængselslægen om Fangen, og Resultatet blev, at Fangen som Straf i længere Tid fik en ekstra Time Gaardtur, hvilket faldt de da uerfarne og uforstaaende Betjente for Brystet. De krævede Fangen straffet. Overfor Betjentenes Beklagelse over, at deres Rapport ikke efterfulgtes af Straf, bemærker Inspektøren i sin Erklæring til Retten til Forklaring af sin Adfærd, at Fangen efter hans Opfattelse ikke var normal i sjælelig Henseende. Heroverfor udbryder saa Mindretallet, som ærede Medlemmer har hørt: Er det dog ikke det størst tænkelige Overgreb, at man i et Fængsel har en Mand, som ikke er normal! — Hertil maa jeg imidlertid bemærke, at Fængselsdirektøren har sørget for, at der er blevet tilvejebragt Klarhed over saadanne Tilfælde. Det er Svaret paa det ærede Medlems indignerede Udbrud i Betænkningen: Bør et Tilfælde som dette dog ikke foranledige, at Rigsdagen skaffer sig Klarhed over, hvorvidt man paa vore Straffeanstalter blander normale og ikke normale Fanger sammen?

Det ærede Medlem, som her taler indigneret, er uvidende om de sande Forhold, som jeg skal tillade mig at oplyse. Det er netop selve den haardt angrebne Fængselsdirektør, der har sørget for, at der er blevet tilvejebragt Klarhed i disse Forhold. Det er nemlig denne Mand, Fængselsdirektør Füssing, som har taget Initiativet til, at Rigsdagen er blevet anmodet om en Bevilling til Foretagelse af psykiatriske Undersøgelser af alle Fangerne i vore Straffeanstalter. Rigsdagen har i tre Aar paa Finansloven givet den fornødne Bevilling. Jeg antager, det ærede Medlem har været med til at stemme for det, men har glemt det. (Fraenkel: Og alligevel er der abnorme Fanger!). Natur-